

Ниниманъ . Да влѣзе Владиславъ.

Драгомиръ излиза.

Нин. / Тръгва къмъ презореца, ала докато чува плача на далечна кукумявка--спира се /. ---Тия кукумявки!

/Влиза Владиславъ. Той е по-възрастенъ отъ Драгомира./

Владиславъ. На заповѣдата ти Царю!

Нин. Владиславе, ти знаешъ съ каква прѣданостъ служи на моя прѣстолъ твоя вуйка. За неговитѣ заслуги--той се радва днесъ на титлата та севастократоръ. Да вървамъ ли, че неговата сестреница ще слѣдва примѣра на своя вуйка?

Владис. Всѣкога онова, що е пожелавалъ Царьтъ на Българитѣ, за мене то е било по-скъпо отъ моя личенъ животъ.

Нин. Какви ми тогава, Владиславе, какво има между тебе и Драгомира?

Владис. / Само поглежда./

Нин. Защо мълчишъ?

Владис. Боя се да не бъда обвиненъ въ пристрастие, Царю.

Нин. Твоя Господарь ще съумее да отдѣли истината отъ пристрастието.

Владис. Нека Богъ ме съди, Царю, ако грѣша: азъ намѣрихъ, че послѣднитѣ отстъпления, що повѣлявае Драгомиръ, бѣха повѣления на единъ боязливъ полководецъ и му забвѣлиахъ. Отъ тогава почва недоразумѣнието помежду ни.

Нин. Ти намиращъ, че Драгомиръ е боязливъ?

Владис. А какъ да си обясня тия постоянни отстъпления? Прѣди седмица туку що захвемъ "Билото" при Изворитѣ, гдѣто азъ намирахъ за уместно да се задържимъ и да прѣдизвикаме едно сражение--той заповѣда отстъпление. Азъ бѣхъ очуденъ! Съ камани бихме изтрѣбили неприятеля, а той повѣлява отстъпление! Тогавъ азъ неможахъ повече да се въздържахъ, възразихъ му и

/ Мълчание./

Нин. А какъ стана, че вѣстията за миръ се разгласи между войската, когато тя бѣше пратена само за знание на полководеца?

Влад. Вѣста се съобщихъ менъ. И азъ бихъ я запазилъ, ако съ нея не би се избавила страната ни отъ гибелъ.

Нин. Гибелъ!

Влад. Драгомиръ правѣе разпоредби за сражение, а между войската се бѣ създавало негодувание: отъ постояннитѣ отстъпления духа бѣ сломенъ; неприятеля видимо бѣше взелъ надмощие..... Ния бѣхме прѣдъ гибелъ